

כל בנויי נזירות פרק ראשון נזיר

(א) [נעליה: וס"ק: 5] לקמן
(ב) [לקמן: 4] [נכנסת:
ס: עירובין פג: פסחים קח:
י"ה: 3: סוטה מ: מנחות
סח: חולין נד: ערובין יח:
מגה נח: 9] [בבבבב: 1]
(1) [דף לט: 1] סוטה,

תורה אור השלם

1. וזאת תורת הנזיר
ביום מלאת ימי נזרו
יביא אותו אל פתח אהל
מועד:
2. כל ימי נזרו נזרו תער
לא יעבר על ראשו עד
מלאת הימים אשר יזיר
לז' קדש יזכה גדל פרע
שער ראשו: במדבר ו ה

נוסחת הריב"ן

[א] ש"מ דלון עיקר נזירות
אלה כי ויחית לר"ה לימא
בכ"י: [ב] וישא: [ג] מן ל"ה
י"ה כי עד שלשים בעיני כי
לימא בכ"י: [ד] וקאמר:
[ה] ולעומת: [ו] לא שלמו
לז' כי אמאי כי: [ז] התורה
תורה נעמא וס"ק מלאה בין
לנזירות כי: [ח] ואחו כי
[ט] למלאה הס"ד ואח"כ
מס"ד מאי לז' כי מתנא
דלמך כי יאשה דלמך
בדאי א"ל גילת פחות מל'
יוס ובר פדא דלמך עד יוס
שנרין למלאה דמשמע
דמאי נזירות שצריכין
למלאה מתה ס"ה כי כ"ט
הס"ד ואח"כ מס"ד י'
יאשה כי: [י] יוס י':
[יא] דהא: [יב] שש: [יג] ואח"כ
[יד] לנעמא: [טו] ימי שבע:
ע' אימא חסירותא דבעי
השלמה: [טז] אית ק' למימר
משום האי לחזירי הוא
דלמא קרא:

הגהות הב"ח

(א) י"ב ואי מלאה דקמך
שליש: (ב) דכ"ר כי
יאשה כי אומר שיש לז'ר
וכי ודני סבר עד לז'ר:
(ג) רש"י ד"ה ודני סבר
וכי מגדל פרע דאפילו
מעד מלאה:

הגהות מור"ב
רנשבורג

[א] תוס' ד"ה תנן הריני
נזיר וכו' לרב מתנא פריך.
י"ב כאלן הס"ד ואח"כ
מס"ד ואי לא סבר מקמא
היום ככולו וכו' עכ"ל
וכ"ל אימא: [ב] ד"ה לאמר
ר"ל כבד פדא. י"ב אמר
ר"ל נעמא כבד פדא:
[ג] בא"ד בסופו כיון
דלמא לרב מתנא. י"ב
מקמא היום ככולו:

הגהות התוספות

1. י"ל חזר למדן 2. י"ל
והכי קאמר כי הכי כי.
3. מינה שלשים מתנא.
4. י"ל דמורין וז דלמך
ר"ל מסוק לשיטה כי.
5. י"ל דלית ליה לרב מתנא
מקמא היום ככולו. 6. י"ל
7. י"ל מסוק מיהיה.
ותיבת אינע למימר
מתקוח.

אמר לך בר פדא אימא סיפא ר' אליעזר אומר אינו סוסר אלא ו'. כנגד אותן ימים שמונה בהן שלישי ושביעי נמחמת טומאה: ואי ס"ד דנענין שלשים ניספור כולו. אלא לאו [א] דלון עיקר נזירות [גכ"ר] אלא כ"ט יום. ומאי טעמא דר' אליעזר דלמך דסוסר ו' משום דלררין לגלח לאחר שהזה עזיו שלישי ושביעי

מחמת טומאה דמפרש ביה קרא ביום השביעי יגלחמו [ו] וזדן הוא דלון ררין לקמור מהן כלום שהרי עברו עליו כ"ט יום בטהרה אלא משום דהשתא נמגלה על הטומאה וקיס להו לרבנן דלון שיער מתגדל כדי לכופ ראשו של זה בזה עקר שזו זה בפחות מו' ימים ולהכי אמר רבי אליעזר דלררין שיהא סוסר ו' ומונה ו' אחריכ כנגדן והכי נמי מפרש טעמא דרבי אליעזר לקמין. ואי קשא אמאי לא מתרין בר פדא הכי [ב] כרשא מאי טעמא סוסר את הכל משום דנעשה כלומר שלמין היינו טעמא דלא מתרין לה הכי דקסבר דכיון דנטמא לאחר כ"ט יום לא מדמינן ליה מקרבן כולי האי עד שלשים אחריו דלימא אחי למיעבר על מזריה ואח"כ לידית תקלה: [ג] ל"ה רבי אליעזר אומר אינו סוסר אלא ו'. דבעי הוואה שלישי ושביעי ואח"כ יביא קרבן נזיר בטהרה. אלא למא קסבר דעיקר נזירות שלשים סוסר א' ודמין הוא דלון סוסר כלל והאי דלמך רבי ו' כדי שיעבר קרבנו בטהרה: לא לעולם אימא לך דכבד רבי אליעזר שגשים נענין כו'. ורב מתנא אמר לך לעולם אימא לך לר' אליעזר לא הוי נזירות פחות משלשים יום והאי דלמך רבי כן ניספור להו לכולהו היינו טעמא דלא סוסר להו דקסבר מקמא יוס שלשים שער עזיו בטהרה ככולו דמי: סנ הריני נזיר מלאה יוס נעמא

יוס מלאה סוסר את הכל ואפי' לבר פדא הואל [ז] דקאמר מלאה יוס שלמים משמע: ואי ס"ד דכבד ר' אליעזר מקמא היום ככולו נספור ו'. ומו לא כי נעמא ביום ק' שהרי כבד עבר מנזירותו כשנטמא וזולדכרין אי לא סבר מקמא היום ככולו ליספור להו לכולהו ואח"כ קאמר אינו סוסר אלא שלשים: לעולם לא סבר מקמא היום ככולו. והאי דקאמר אינו סוסר אלא שלשים יוס מסיע ליה לבר פדא. והאי דקאמר אי לא סבירא ליה דמקמא היום ככולו ואח"כ לא [ח] שלמין אמאי לא סבר לכולהו אמר ריש לקיש היינו טעמא דרבי אליעזר כי: ואם סוסר הנוזר ביום מלאה ימי נזרו [י]. בין לנזירות שלשים יום לנזירות מאה יום לו תורת נזיר דהיינו שלשים והיינו דקאמר אינו סוסר אלא שלשים: [יא] אלו הן ימים שצריכין למלאה הוי אומר ל'. דחדשה של לנה אינו אלא כ"ט וחצי ופעמים שהוא ררין להשלים למנין שלשים לפסוקי שאר ימים של עשרים ושל ארבעים שאין צריכין למלאה [יב] דמשמע דמיהוי נזירות באותן ימים שצריכין למלאה כמה הן (הרי) כ"ט: רבי יאשה סבר. דהאי דכביד עד מלאה עד ל' משמע ולא [יג] שלשים בכלל להכי אינררין גדל פרע שאין גדול שיער פחות משלשים: ורבי [יד] יונתן סבר עד ועד בכלל ולא אינררין לן מגדל פרע [טז] דלון מעד מלאה הימים נפקא: אמר מר אי אלו ימים שצריכין למלאה הוי אומר שלשים. דמשמע דמיהוי נזירות סוסר שלשים יום: ואימא שפ. כדי שזעו הוי סוסר נזירות דהוי ל' ששה ימים [טז] אחי יוס שביעי וממלא לה [יז] לשזעו ואימא דעד מלאה הימים עד מלאה [יח] שזעו קאמר: [יט] מאי חסירותא איכא. דבעי השלמה כולה שזעו כי הדדי נינהו ומשום הכי ליכא למימר דאיירי בזה קרא אכל חדש דאיכא חסירותא דאיכא חסר ואיכא מלא [כ] איכא לך למימר האי לחדש הוא דלמא קרא: ואימא

ואימא דאמר לך בר פדא אימא סיפא ר' אליעזר אומר אינו סוסר אלא ו'. כנגד אותן ימים שמונה בהן שלישי ושביעי נמחמת טומאה: ואי ס"ד דנענין שלשים ניספור כולו. אלא לאו [א] דלון עיקר נזירות [גכ"ר] אלא כ"ט יום. ומאי טעמא דר' אליעזר דלמך דסוסר ו' משום דלררין לגלח לאחר שהזה עזיו שלישי ושביעי מחמת טומאה דמפרש ביה קרא ביום השביעי יגלחמו [ו] וזדן הוא דלון ררין לקמור מהן כלום שהרי עברו עליו כ"ט יום בטהרה אלא משום דהשתא נמגלה על הטומאה וקיס להו לרבנן דלון שיער מתגדל כדי לכופ ראשו של זה בזה עקר שזו זה בפחות מו' ימים ולהכי אמר רבי אליעזר דלררין שיהא סוסר ו' ומונה ו' אחריכ כנגדן והכי נמי מפרש טעמא דרבי אליעזר לקמין. ואי קשא אמאי לא מתרין בר פדא הכי [ב] כרשא מאי טעמא סוסר את הכל משום דנעשה כלומר שלמין היינו טעמא דלא מתרין לה הכי דקסבר דכיון דנטמא לאחר כ"ט יום לא מדמינן ליה מקרבן כולי האי עד שלשים אחריו דלימא אחי למיעבר על מזריה ואח"כ לידית תקלה: [ג] ל"ה רבי אליעזר אומר אינו סוסר אלא ו'. דבעי הוואה שלישי ושביעי ואח"כ יביא קרבן נזיר בטהרה. אלא למא קסבר דעיקר נזירות שלשים סוסר א' ודמין הוא דלון סוסר כלל והאי דלמך רבי ו' כדי שיעבר קרבנו בטהרה: לא לעולם אימא לך דכבד רבי אליעזר שגשים נענין כו'. ורב מתנא אמר לך לעולם אימא לך לר' אליעזר לא הוי נזירות פחות משלשים יום והאי דלמך רבי כן ניספור להו לכולהו היינו טעמא דלא סוסר להו דקסבר מקמא יוס שלשים שער עזיו בטהרה ככולו דמי: סנ הריני נזיר מלאה יוס נעמא

קסבר רבי אליעזר מקמא היום ככולו. השתא חזרי לרב מתנא ולישז דכרי רבי אליעזר אליבא דמתנא קמא כי? היכי דלרבנן משך נזירות שלשים יוס ה"נ לרבי אליעזר דלדכרה מדרבנן [נעמא] לר' אליעזר דנעמא נזירות לא פליגי וכ"מ א"כ לר' אליעזר נספור כל שלשים יוס קסבר רבי אליעזר מקמא היום ככולו ואפילו נעמא קודם הבאת קרבנותיו דלמרי נעמא מקמא נזירות ביום שלשים ואח"כ נעמא חשיב כנעמא ביום שלשים ואחד על כן אינו סוסר אלא ו' חמיה דלמרינן לקמן והימים הראשונים יפלו מכלל דאיכא אחרונים וזה א"ל לו אחרונים וי"ל דהאי סברא לא מהניא אלא דלא סוסר מלאה אכל שלשים מיהא סוסר ורבנן סברי לא למרינן מקמא היום ככולו היכא דנעמא קודם הבאת קרבנותיו ולהכי סוסר כל שלשים יוס וצנא פליגי רבנן ור' אליעזר אליבא דרב מתנא: תנן הריני נזיר מאה יום נשמא יום מאה סוסר את הכל רבי

אליעזר אומר אינו סוסר אלא שלשים ואי ס"ד סבר ר' אליעזר מקמא היום ככולו אסתור ו'. לרב מתנא פריך [א] ואי ס"ד [לאן] מקמא היום ככולו כלומר לבר פדא ליספור כולהו כל פ' יוס: אמר ריש לקיש. [ב] כבד פדא ולא למרינן מקמא היום ככולו וכ"מ אמאי אינו סוסר כולהו אמר ר"ל כי אמרה מורה נעמא ביום מלאה דהיינו ביום ק' שהוא יוס מלאה מור פן לו תורת מור כלומר שיעשה עוד יוס וסוסר שלשים יוס וגזירת הכתוב שלא יסתור כולו וא"ת לבר פדא לרבי אליעזר כי נעמא יוס ל' אמאי אינו סוסר אלא ו' נספור שלשים דכריש לקיש פן לו תורת מור וי"ל דהא אחר מלאה הוה לבר פדא שהרי סוסר נזירות הוי כ"ט לבר פדא ואם תאמר התינת לבר פדא אלא לרב מתנא דקאמר לרבי אליעזר מקמא היום ככולו אף בנעמא קודם הבאת קרבנותיו ביום ק' לא נספור אלא ו' וררין לדחות ולומר דעתה איירי בשאמר הריני נזיר מאה יוס שלמים דהשתא ליכא למימר מקמא היום ככולו כיון דלמך שלמים ומ"מ אינו סוסר כולם מדרשא דריש לקיש דכי נעמא ביום מלאה גזירת הכתוב שלא יסתור אלא שלשים וקשה דבמתני' סתמא קמין ק' יוס ולא קמין שלמים ועוד אדמפלגי לר' אליעזר בין נעמא ביום שלשים דלון סוסר אלא ו' לנעמא ביום ק' דסוסר שלשים נעמא לעולם דנעמא ביום ק' עזמו במה דברים אמורים כשאמר שלמים [ג] שלמים אכל לא אמר שלמים לא סוסר אלא ו' דמקמא היום ככולו ונראה למהר"ק דמתני' איירי דלמך מאה יוס ולא אמר שלמים ודקשיא לך לרב מתנא אליבא דר' אליעזר כיון דלמרינן דמקמא היום ככולו אף בנעמא ביום ק' לא נספור אלא ו' לא מסיק דלמך ר"ל ומירין זה מסיק לשיטה דגזירת הכתוב הוא לקמור שלשים דע"כ ביום מלאה קאי כי נעמא ביום ק' אע"ג דמקמא היום ככולו לא נימא כאילו נעמא יוס ק"א אחר מלאה דלון סוסר אלא ו' דהא אס לא נעמא היה צריך להשלים נמי כל יוס ק' אס כן יוס מלאה הוא וגזירת הכתוב כי נעמא ביום מלאה שסתור ל' יוס ואם תאמר ברישא נמי כי נעמא ביום ל' לר' אליעזר אמאי אינו סוסר אלא ו' יסתור כל שלשים שהרי נעמא ביום מלאה ויש לומר דמשמעות דקרא משמע דאיירי בדמפרש נזירותו ולא בסקס נזיר מדקאמר נעמא ביום מלאה פן לו תורת נזיר פירוש סוסר נזירות מכלל דעד השתא לאו בסקס נזירות קיימא אכל כי נדר נזירות בזה לא איירי כלל שאם נעמא ביום מלאה שנתן לו עוד תורת סוסר נזיר דודאי לא יביצין ליה שלשים כיון דלמך לרב מתנא [ג] ולבר פדא דנזירות הוי כ"ט להכי אינו סוסר אלא ו' (ב) לר' אליעזר אכל בסיפא איירי בשנדר בפירוש שלשים אז לא הוי נמי סוסר נזיר דהא פירש שלשים יוס וצנא הויא מודה רבי אליעזר כי נעמא ביום שלשים דסוסר שלשים דכדידה נמי איירי קרא דזאת תורת הנזיר: שומע אני מיעוט ימים שנים. והיה סוסר נזירות ד' ימים תלמוד לומר קדוש יהיה גדל פרע ואין גדול פחות משלשים יוס כמנין [יהיה] שחרן צריבין דמלאות הוי אומר [שששים] כלומר חדש שפעמים משלשים יוס ופעמים חסר א': מאי רב מתנא ברבי יאשיה. דריש יהיה ובר פדא כר' יונתן דריש יאשיה כר' יאשיה ורבי דהיינו כ"ט יוס: אמר לך רב מתנא דכו"ע שלשים כומיה. דרבי יאשיה סבר בכל דוכתין עד ולא עד בכלל הילכך [יהיה] אינע למימר ורבי יונתן סבר בכל דוכתין עד ועד בכלל ולא אינררין דרשא דיהיה אלא מעד מלאה נפקא ולבר פדא ררין לומר תנאי היא: ואימא שבת. שהשנת ממלא השזעו: מי איכא חסירותא. הא כל ימי השזעו שלמים בשנת אכל החדשים ים מלאים ויש חסרים: ואימא

אמר לך בר פדא אימא סיפא רבי אליעזר אומר אינו סוסר אלא ו'. כנגד אותן ימים שמונה בהן שלישי ושביעי נמחמת טומאה: ואי ס"ד דנענין שלשים ניספור כולו. אלא לאו [א] דלון עיקר נזירות [גכ"ר] אלא כ"ט יום. ומאי טעמא דר' אליעזר דלמך דסוסר ו' משום דלררין לגלח לאחר שהזה עזיו שלישי ושביעי מחמת טומאה דמפרש ביה קרא ביום השביעי יגלחמו [ו] וזדן הוא דלון ררין לקמור מהן כלום שהרי עברו עליו כ"ט יום בטהרה אלא משום דהשתא נמגלה על הטומאה וקיס להו לרבנן דלון שיער מתגדל כדי לכופ ראשו של זה בזה עקר שזו זה בפחות מו' ימים ולהכי אמר רבי אליעזר דלררין שיהא סוסר ו' ומונה ו' אחריכ כנגדן והכי נמי מפרש טעמא דרבי אליעזר לקמין. ואי קשא אמאי לא מתרין בר פדא הכי [ב] כרשא מאי טעמא סוסר את הכל משום דנעשה כלומר שלמין היינו טעמא דלא מתרין לה הכי דקסבר דכיון דנטמא לאחר כ"ט יום לא מדמינן ליה מקרבן כולי האי עד שלשים אחריו דלימא אחי למיעבר על מזריה ואח"כ לידית תקלה: [ג] ל"ה רבי אליעזר אומר אינו סוסר אלא ו'. דבעי הוואה שלישי ושביעי ואח"כ יביא קרבן נזיר בטהרה. אלא למא קסבר דעיקר נזירות שלשים סוסר א' ודמין הוא דלון סוסר כלל והאי דלמך רבי ו' כדי שיעבר קרבנו בטהרה: לא לעולם אימא לך דכבד רבי אליעזר שגשים נענין כו'. ורב מתנא אמר לך לעולם אימא לך לר' אליעזר לא הוי נזירות פחות משלשים יום והאי דלמך רבי כן ניספור להו לכולהו היינו טעמא דלא סוסר להו דקסבר מקמא יוס שלשים שער עזיו בטהרה ככולו דמי: סנ הריני נזיר מלאה יוס נעמא

ואי ס"ד קסבר ר' אליעזר מקמא היום ככולו נספור ו'. ומו לא כי נעמא ביום ק' שהרי כבד עבר מנזירותו כשנטמא וזולדכרין אי לא סבר מקמא היום ככולו ליספור להו לכולהו ואח"כ קאמר אינו סוסר אלא שלשים: לעולם לא סבר מקמא היום ככולו. והאי דקאמר אינו סוסר אלא שלשים יוס מסיע ליה לבר פדא. והאי דקאמר אי לא סבירא ליה דמקמא היום ככולו ואח"כ לא [ח] שלמין אמאי לא סבר לכולהו אמר ריש לקיש היינו טעמא דרבי אליעזר כי: ואם סוסר הנוזר ביום מלאה ימי נזרו [י]. בין לנזירות שלשים יום לנזירות מאה יום לו תורת נזיר דהיינו שלשים והיינו דקאמר אינו סוסר אלא שלשים: [יא] אלו הן ימים שצריכין למלאה הוי אומר ל'. דחדשה של לנה אינו אלא כ"ט וחצי ופעמים שהוא ררין להשלים למנין שלשים לפסוקי שאר ימים של עשרים ושל ארבעים שאין צריכין למלאה [יב] דמשמע דמיהוי נזירות באותן ימים שצריכין למלאה כמה הן (הרי) כ"ט: רבי יאשה סבר. דהאי דכביד עד מלאה עד ל' משמע ולא [יג] שלשים בכלל להכי אינררין גדל פרע שאין גדול שיער פחות משלשים: ורבי [יד] יונתן סבר עד ועד בכלל ולא אינררין לן מגדל פרע [טז] דלון מעד מלאה הימים נפקא: אמר מר אי אלו ימים שצריכין למלאה הוי אומר שלשים. דמשמע דמיהוי נזירות סוסר שלשים יום: ואימא שפ. כדי שזעו הוי סוסר נזירות דהוי ל' ששה ימים [טז] אחי יוס שביעי וממלא לה [יז] לשזעו ואימא דעד מלאה הימים עד מלאה [יח] שזעו קאמר: [יט] מאי חסירותא איכא. דבעי השלמה כולה שזעו כי הדדי נינהו ומשום הכי ליכא למימר דאיירי בזה קרא אכל חדש דאיכא חסירותא דאיכא חסר ואיכא מלא [כ] איכא לך למימר האי לחדש הוא דלמא קרא: ואימא דאמר לך בר פדא אימא סיפא ר' אליעזר אומר אינו סוסר אלא ו'. כנגד אותן ימים שמונה בהן שלישי ושביעי נמחמת טומאה: ואי ס"ד דנענין שלשים ניספור כולו. אלא לאו [א] דלון עיקר נזירות [גכ"ר] אלא כ"ט יום. ומאי טעמא דר' אליעזר דלמך דסוסר ו' משום דלררין לגלח לאחר שהזה עזיו שלישי ושביעי מחמת טומאה דמפרש ביה קרא ביום השביעי יגלחמו [ו] וזדן הוא דלון ררין לקמור מהן כלום שהרי עברו עליו כ"ט יום בטהרה אלא משום דהשתא נמגלה על הטומאה וקיס להו לרבנן דלון שיער מתגדל כדי לכופ ראשו של זה בזה עקר שזו זה בפחות מו' ימים ולהכי אמר רבי אליעזר דלררין שיהא סוסר ו' ומונה ו' אחריכ כנגדן והכי נמי מפרש טעמא דרבי אליעזר לקמין. ואי קשא אמאי לא מתרין בר פדא הכי [ב] כרשא מאי טעמא סוסר את הכל משום דנעשה כלומר שלמין היינו טעמא דלא מתרין לה הכי דקסבר דכיון דנטמא לאחר כ"ט יום לא מדמינן ליה מקרבן כולי האי עד שלשים אחריו דלימא אחי למיעבר על מזריה ואח"כ לידית תקלה: [ג] ל"ה רבי אליעזר אומר אינו סוסר אלא ו'. דבעי הוואה שלישי ושביעי ואח"כ יביא קרבן נזיר בטהרה. אלא למא קסבר דעיקר נזירות שלשים סוסר א' ודמין הוא דלון סוסר כלל והאי דלמך רבי ו' כדי שיעבר קרבנו בטהרה: לא לעולם אימא לך דכבד רבי אליעזר שגשים נענין כו'. ורב מתנא אמר לך לעולם אימא לך לר' אליעזר לא הוי נזירות פחות משלשים יום והאי דלמך רבי כן ניספור להו לכולהו היינו טעמא דלא סוסר להו דקסבר מקמא יוס שלשים שער עזיו בטהרה ככולו דמי: סנ הריני נזיר מלאה יוס נעמא

(א) [ע"י היתוב מגילה ה.].
 (ב) [לקמן ח.], (ג) [לקמן ח.].
 (ד) [תוספתא פ"א לקמן ח.].
 (ה) [בס"א: ורשעה אחת, ו] שנה
 הוא י"ב חדש כל"ל וי"ג
 ופשוטה הוא י"ב, ו] [המשך
 התוספות בע"ב].

[illegible][illegible]

1. ז"ל העולם. 2. ז"ל הריני
כמבאן. 3. ז"ל ולעולם. 4. ז"ל
חמש מאות שנה.

ואיבא שנה, שפעמים צורכן למלאות חסרון השנה בימים ש' פעמים השנה היא ימים ופעמים ש"ד ופעמים ש"ה וזוהי מצוי לשנויי תפשת תרובה לא תפשת שנה מי מניין לימים אין מש' לשני א' לשני ד' לא לשה' קצביו הדרשים אתה מנה' אחד ומסופין חדא א' ואי' שנה שפעמים יש בשנה ש' חדש זה לשנה האחרת ב' ואבא' חדש זה מזה העולם ק' עלי דרומה לא כאלו הוא א' אתו מקום פחות ממקדל' ל' נזיר' שקבלתי עלי נראה לי

(ו) וכו' פס' נ' מנילה 97 ע' 3)

וַיֵּאָמֶר שְׁנָה. דִּשׁ שָׁנִים מֵלֵאִים וּמֵרִבּוּיִם צִיּוּמִים כִּשְׁהַדְּהֵסִים מֵלֵאִים וַיֵּשׁ פְּחוּמִין כִּשְׁהֵם חֲסָרִים: **שְׁנָיִם** מִי מוֹנִין לְיָמִים. בְּתַמְחִיָּה א [א] (וַיִּשְׁעִה הוּא וְכוּ'): חֲדָשִׁים אֶתֶּם מַחֲשָׁב לְשָׁנִים. וְכִסְהִין מַעֲבְרִין מוֹסִיפִין חֲדָשׁ וְלֹא יֵאָמֵר כִּי אִלּוּ ט"ו וְהִכָּה כְּחִיד עַד

וְהָרִיבִי נִזְרַח אַחַת בְּיָרֹחַ הָרִיבִי נִזְרַח
 קִבְּנָה. כְּלוּמַר לֹא שֶׁנֶּאֱמַר
 כִּי אִמֶּר דְּבָרָה וּלֹא שֶׁנֶּאֱמַר כִּי אִמֶּר קִטְנָה
 וּשְׂפִילָו אִמֶּר מִכָּאן וְעַד סוֹף הָעוֹלָם
 אֵלָּה הוּא נִזְרַח אֵלָּה שְׁלֹשִׁים יוֹם וּבְדִבְרָה
 דְּקִבְּנָה מְלִיזָר דְּגוֹל עָלֵי הַנְּזִירָה
 דְּטִרְחִימָא עָלֵי אִוֶּר קִטְנָה כְּלוּמַר דְּלֹא
 טִרְחִימָא עָלֵי כָּלל: אִפִּי מִכָּאן וְעַד סוֹף
 הָעוֹלָם. בְּגִמְרָא מִפְּרָשׁ דְּטִרְחִימָא וְאִרְיָא
 לִי מִלְתָּא כִּמְכָאן וְעַד סוֹף הָעוֹלָם:
וְאִמְרִי וְהָא מִכָּאן וְעַד סוֹף הָעוֹלָם
 קִאֲמַר. פִּירְשׁ וְלִיהוּ נִזְרַח
 לְעוֹלָם וּמִשְׁנֵי הֵכִי קִאֲמַר הָרִיבִי כְּלוּמַר
 אִרְיָא לִי הֵאִי מִיִּלְתָּא כִּי הָעוֹלָם חֵד
 דְּנִזְרַח קְבִיל עוֹלָם לְקוֹלָא דְּהֵכִי מִשְׁמַת
 טַפִּי פִּירְשׁ הוּא רִיבִי מִלְתָּא עַד סוֹף
 הָעוֹלָם הֵיךְ לֹא לְחִזְכִּי מִנֵּן סוֹף הָעוֹלָם
 דִּידַע הוּא שְׂפִיר דְּהָעוֹלָם כִּי צו חֲמֵשׁ
 מִלְּוֹת: מְהֵלֵךְ וְעַד לִזְמַן שֶׁנֶּאֱמַר מִלְּוֹת
 שְׁנֵים וּמִפְּיָךְ צוֹלִין לְקוֹלָא כִּי:
מִכָּאן וְעַד מְקוֹם פְּרָזְנִי אוֹמְרִים
 כִּמְה יָמִים עַד מְקוֹם פְּרָזְנִי
 פְּחוּת מִשְׁלָשִׁים יוֹם נִזְרַח שְׁלָשִׁים יוֹם.
 פִּי לֹא גִרַע מִקְבִּיל נִזְרַח יוֹם אֶחָד
 דְּהוּ נִזְרַח שְׁלָשִׁים יוֹם וְאֵלָּה לֹא הוּא נִזְרַח
 כִּמְנִין יָמִים אִם מ' או' נ' יוֹם וְאִמְרִי
 ה"ג נִימָא אִרְיָא לִי מִלְתָּא כִּי מִכָּאן
 עַד מְקוֹם פְּרָזְנִי וּלֹא הֵיךְ אֵלָּה צוֹלִין
 וּשְׂפִילָו הֵיךְ נ' יוֹם עַד מְקוֹם פְּרָזְנִי
 [וּמִשְׁנֵי] כְּשֶׁחֲזָק דְּרָךְ וְקָבֵל עָלֵי
 דְּמִתְמַחֵמָא מִתְנֵי אֲנֹכִי הִדְרָךְ קָבֵל עָלֵי
 נִזְרֹת לְהִלָּל מִסְכְּתָה הִדְרָךְ עָלֵי
 מְהֵלֵךְ הַיָּמִים עַד מְקוֹם פְּרָזְנִי: א"

נזיר ושעה אחת הריני נזיר ומחצה ה"ז נזיר שתיים: **גמ'** למה לי למיתנא ככל הני צריכי דאי תנא הריני נזיר ויום אחד הכא הוא דאמר' אין נזירות ליום א' אמטו להכי קמני תרתין אבל הריני נזיר ושעה אחת לימני ל' ואחד יום קמ'ל' וא'

לד א מיי פ"א מהלכות
קדוש החדש ה' ב:
לה ב מיי פ"ג מהל' מדרות
הלכה א סמג לאוין רמג:
לו ג ד מיי שם הלכה ה:
לז ה מיי שם הלכה יא:
לח ו מיי שם הלכה ח:

1. הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְכֶם רֹאשׁ
חֳדָשִׁים רִאשׁוֹן הוּא לְכֶם
לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה:
שְׁמוֹת יב ב'
2. וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם
וּלְחֹשֶׁךְ קֶרָא לַיְלָה וַיְהִי
עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד:
בְּרֵאשִׁית א ה

א] בתום ד"ה שנים מי מוין
לימים צתמיה (ושיטה הוא
וכו') נ"צ ושנייה הוא כנ"ל
ועי' ח"מ:

קונטרס "א. חבל ארץ.

מנין שאין מרביץ ימים
לשנים. כגון לאמר קום יין
שאי טעמו לשנה, מונה י"ב
בחדש מיום ליום, ואם נדר באחד
בזיתן אסור עד אחד בזיתן
הוא, ואם א"ע"ש שחמץ י"ב י"א
היום, שיש שמונה החמה עומרים על
ימות הלילה או פעמים שאני
עושין חדשים חסרין (תגידה)

מגלה כל ימיו אחת לל' יום
ויביא קרבן (לקמן ח.). אפילו
מאה שנה כו' אין זה נזיר
עולם. לחדא נזירות אריכתא
הוא דהויא, משום דאית ליה
קינותא (לקמן ח.).

[illegible]

ח"ק שנה את העולם ולשור ראשון ה'קו. והתנאי ביחודות הארצי וכל מי יזי חריני נ'מ
אין נ'מ, כי שאמר הארצי וכל עולם הארץ ומוקל בתעו ומבאי קרבן
או אלף שנים אצ"כ את היריב כל כי מינים קרוב דאית להו קצותה אוכלי נ'מ לנעול הארצי
קרביל עליו: אלא שערות הארצי ומבדולתו ו'מ. הולך חרובי גרודיח מניין שערות
פלוגת מנה ארצות דהו ופריזי וימי נ'מ מבדילתו ו'מ חלק הורזיל למנה דבנכנין מ'מ שערות
אספירא (קמריטין) קאי אפריז או עד קו העולם אקמר ומשיך דהו ארצתי ברישא
נ'מ אספירא קומד הארצי ויזי אחת מכאן ועד קו העולם הלכך נ'מ אחת קבל עליו שנים
העולם: חריני נ'מ ויזי אחד חריני נ'מ ומעקת הארצי נ'מ או ומסעת ח'מ אספירא [באחד]
קבל עליו ב' נידותות אספירא שנים שלשים ונחור נידותות אספירא נ'מ ויזי אחת קבל עליו
אין נ'מ, כי נידותות אספירא דהו נידותות פתות מ'ל' ויזי נ'מ וכלא מנה הארצי ויזי

והיחם שנה. שזרייה הנמחות דפמשים איהיה ש"ג ופעמים שז"ד
 ופעמים שז"ה. מי מניין. שנה לימים והבא כחבד עד מלאת
 (פ) ימי חדר ה' דרמנין לימים ומשום הכי אחריון דבשלשים של
 חדש אשר קרא אבל לא לשנה משון מונין לה לימים אלא להחדשים:
 ברתנ' אמר הריני גויר אחס קטנה.

וְאִימָא שְׁנָה מִי מִן
דְּקִיסְרִי אֲמֹרִי 'מִנְיָן עֵי
שְׁנֵי אֲמֹרִי יִלְחַדְשִׁי הָיִ
לְשָׁנִים וְלֹא יָמִים לְ
הָרִינִי נִזְיָר אַחַת גְּדוּלָּה
אֲפִילוּ מִכָּאן וְעַד סוּף
יּוֹם: **גַּבְיָא** אֲמֹרִי הָא
קִאֲמֹר הָכִי קִאֲמֹר אֵין
כִּמְכָּאן וְעַד סוּף הָשֵׁ
מִכָּאן עַד מְקוֹם פְּלוּנִי
מִכָּאן וְעַד מְקוֹם פְּלוּנִי
נִזְיָר שְׁלֹשִׁים יּוֹם וְאֵין
וְאִימָא הָכֹא נְמִי אֲרִיכָּה
וְעַד מְקוֹם פְּלוּנִי אֲמֹרִי
וְלִיהוִי כָל פְּרִסָּה וְפִרְסָּה
דְּלֹא מְנִי פְּרִסִּי וְלִיהוִי
לֹא תִנּוּ ^אהָרִינִי נִזְיָר
רֵאשִׁי וְכַחֲלוּ הִים הָרִינִי
אֶחָד לְשָׁלְשִׁים יּוֹם
קִיצוּתָא לֹא קִתְּנִי וְהָ
יָמִי חִיִּי הָרִינִי נִזְיָר עֵי
אֲפִילוּ מָאָה שְׁנָה אֲפִילוּ
שְׁנֵי עוֹלָם ^ב
נִזְיָר עֲשָׂרֹת הָאֲוִילִי
יּוֹמִי נְמִי הָא כְּתִיב ^ג
אֶחָד הָתָם לֹא דִמְפֵּי
קִאֲמֹר יִמְבֹּא וְלִילִיא חֵ

חד נזירות דלמלא האי דקאמר מכאן
מפסק מהדרי רבא
כולי האי שאני התם
אחת: **מתני'** יריגי
נזיר ושעה אחת הריני
כל תני צריכי דאי תנאי
אמטו להכי קמגי תתר

כאלו קבל עליה חדא נזירות לכל אונא דאי הוו עשרים אונות ליחידא
אונות י"ז מכאן עד מקום פלוני דככל מקום מנו ארוי ממחז של כרך
ודס קונטרדי"א וכמו אונות שילה (יהושע טו) וכמו תאננה יום ישיע
ושיער ראשי הוי (י"א) וכן נלגס. ומגלה אחת לשלשים יום תאננה
קיוסא. כגון מכאן עד מקום פלוני לא קתא דליהוי כמאן דמקבל
עליה חדא נזירות אריכתא ט"ו עד מקום פלוני: וספגיא. דמשיכה
אז עד אלף שנים איז זה מיר עולם שיהא מגלה כפוף (י) לשלשים
כל ימיו. אבל היכא דליית ציה קיוסא כגון כשיער ראשי ויחול הים
עלוי כמנין שיער ראשי (י"א) והוא מגלה אחת לשלשים יום: (י"ב) וברא
קיבל עלוי נזירות הרבה ולכן מגלה אחת לשלשים אבל (אונות) וכן
חד הוא איכא למימר חד נזירות אריכתא קיבל עלוי כשיעור הימני
פלוגי אימא קום כמנין הימים קיבל עלוי נזירות של (י"ג) שלשים דה
דכתיב ציה יום אחד לאו משום (י"ד) דליפסוק מהדדי אלא הוי דקאמר
אחר היום ולגמול ולמפקי מהדדי ומשום הוי ליכא למימר חד
רבא אמר לתא לך לאקשוי כולי האי שאני הסס. טעמא מאי אמר כמ
דהא קאמר אחת דמשמע חדא נזירות היא בלגד הוא דקאמר והואיל
ועד סוף העולם (ט) אבל היכא דקאמר מיכן עד מקום פלוני ולא
דאיהא מבחי עד מקום עד אונות מקום פלוני: (י"ה) רבא רייני נזיר
ראשיה וכו' דהר ואמר (י"ז) אחד אז שפירא אחת ויחול נזיר
אמר רייני נזיר אחת חל עלוי נזירות אחת וכו' חזר ואמר ומתא
שלשים וספגיא (י) כיון שפירא אינו נזיר שמים אלא כמנין הימים
לשנים וכו' ומינה ידענא לאתריני: (י"ז) דאי. דאי הוה יום רייני נזיר וי
הייני נזיר חיילא עליה נזירות (י"ח) ראשי דהרדו אמר וכו' אחד דאשתא
הייני נזיר יום אחד דחיילא (י"ח) עליה נזיר נזירות שלשים: אבל כי

[illegible]

(א) וכן פרש"י צמגילה דף ה. (ב) מסוף לשון רבינו כאן נראה דגריס ולהוי כל יומא ויומא חד מיר וז"ע.

לֹא אֶמְנִי פֶּגֶם מִהֶלֶךְ
נִזְרוֹת הַלֵּכָה ד׃
בֵּן בִּמְנִי שֶׁם הַלֵּכָה ח׃
מִמֶּנִּי גִּדְּמִי פֶּגֶם מִהֶלֶךְ
מִכִּירָה הַלֵּכָה [ג] ג
סִמָּה עֲשֵׂן פֶּגֶם טוֹשׁ״ע ח״מ
סִי רִיד טַעֲמִי זֶ וְסַעֲמִי יֹא׃

[illegible]

מִיִּלְתָּהּ אֲ (דְקָאמֶר) כְּאִילוֹ אֲמַרְתִּי הֲרִינִי נוֹיֵר כִּמְנִין שִׁיעַר רָאשִׁי וּמִשֵּׁי כִּי
מִיִּלְתָּהּ דְּלִית לִיהָ קִצְבָּתָהּ לֹא קִצְבָּתָהּ לֹא קִצְבָּתָהּ שִׁירֹשׁ הָאוֹמֶר הֲרִינִי עַד סוֹף הָעוֹלָם
אֲחִיתָ לְהוֹ קִצְבָּתָהּ דְּהֶלֶךְ הָעוֹלָם חֲמַשׁ מֵאוֹת שָׁנָה [וּאִם] מִזִּמְרֹת דְּכִמְנִין
קִצְבָּתָהּ עֲלֵיהָ לֹא לְפָרֵשׁ לְפָרֵשׁ אֲחָרִי שֵׁם לָהֶם מוֹר וּלְכָךְ [וְ] לְחֵד נִזְרֹת
קִצְבָּתָהּ עֲלֵיהָ אֲבָל שִׁיעַר רָאשִׁי וְעַד הֶאֱרָךְ וְזוֹ הִיא אֵין לָהֶם קִצְבָּהּ וּמִנִּין
וְזֹרֵכָה לִמְרֵ דְכִמְנִין שִׁיעַר רָאשִׁי קִצְבָּתָהּ עֲלֵיהָ נִזְרֹת וְזֵה שֵׁל פִּירֵשׁ לְפִי
שֶׁלֹא יֵדַע מִיִּין שִׁיעַר: **וְהִתְנִיֵא**, בְּנִיחוּתָהּ שֵׁם חִלּוֹק בֵּין קִצְבָּתָהּ
אֵין לִי קִצְבָּתָהּ כִּי יִמִּי חִיוֹ אִלּוּ נִזִּיר לְעוֹלָם אֵין לִי קִצְבָּהּ שְׁאִינוּ יֵדַע יִמִּי
וְהִיא וְהוּא אֵין לְעוֹלָם כְּכַשְׁלוֹם וּמִקֵּץ מוֹעֵד אֲ: בְּהוֹמֹת לִמְרֵ דְכִמְנִי לֹא לִי קִצְבָּתָהּ
לְפִיחֵמִיחָה כֹּךְ וְהוּא כֹּךְ יִמִּי חִיוֹ [וּאִם] הֵאֲ: חִלּוֹק בְּדִינוּ דִּלָּן זֵה מִזִּמְרֹת לְעוֹלָם
[דְּמַחְלֶתֶן] מַתְנִיחָה [בֵּין דְּלִית לִיהָ] קִצְבָּתָהּ לֵאלֶכָךְ שְׁנִים דְּלִית לְהוֹ קִצְבָּתָהּ
שְׂמִיחָה הֵכָּל דְּאֲמֵר הֲרִינִי נוֹיֵר אֵלֶךְ שְׁנִים וְלֹא אֲמֵר מִכָּאן מִשְׁמַע נִזְרֹת
לְפִיחֵמִיחָה לִי מִיִּלְתָּהּ כִּמְכָלָךְ וְעַד סוֹף הָעוֹלָם [מְלֹמֶר] מִנִּזְרֹת אֲרֻךְ קִצְבָּתָהּ
לְפִיחֵמִיחָה חִלּוֹק בֵּין מִיִּלְתָּהּ דְּלִית לִי קִצְבָּתָהּ [וּמִיִּלְתָּהּ] לִית לִי קִצְבָּתָהּ
אֲחֵר נִזְרֹת וּמִגַּלָּה כֹּךְ שְׁעָרֵי בֵּין נִזְרֹת וּמִבְּאִי קִרְבֻּנָתִי אֲמֵר כִּי יִמִּי
לְהֶלֶךְ לִמְרֵ דְכִלִּית לִי וְלִמְרֵ דְכִלִּית לִי מִבְּאִי אֲ: בְּהוֹמֹת אֲמֵר מֵאֵה שְׁנִים
וְלֹא מִבְּאִי קִרְבֵּן כֹּךְ יִמִּי: **וְהוֹאִיר** בֵּין: וְהִינוּ יוֹמִי מוּבָדֵל וְזוֹ מוֹזֵר
וְהוּא מְדַקְרִי לִי יוֹם אֶחָד מִשְׁמַע לְבִדְדוֹ מִיּוֹם **ח' כ' מ' א"כ** מַתְנִי **ח' א"כ** הִימֵן
הִיּוֹם לְעִנְיִן שְׁבַע וְיוֹרִי שֶׁל אֶלְפִּסְקִי מִיּוֹמָא דְּבִתְרִיתָהּ קִאֲמִי אֵלֶכָךְ לִי
עֲלֵיהָ דְקֵאִי אֲרִישָׁא דְקִמְנִי הֲרִינִי נוֹיֵר אֲחַת גְּדוּלָּה אִלּוּ אֲחַת הֲרִינִי נוֹיֵר
וְאֲחֵרִין דְּלִרְכִּיבָה לִי מִיִּלְתָּהּ כִּמְכָלָךְ וְעַד סוֹף הָעוֹלָם וְאֲמֹרֵאִי קִאֲמִי
וְסִמֵּן נוֹיֵר דְּכִצְבָּתָהּ אֵלֶכָךְ הִיּוֹם וְלֹאֵל הַשְׁעָה הוּא כְּאִילוֹ מִיִּלְתָּהּ קִאֲמִי
מִתְּחַבֵּת נוֹיֵר אֲחֵר דְּנִזְרֹתָהּ שֶׁל הִיא יְכוֹל לִשְׁמֹר הֲרִינִי נוֹיֵר אֲחֵר דְּלִית
וְעוֹרִי¹⁷ וּמִתְחַבֵּת פִּירֹשׁ חֲלִי נִזְרֹת וּאִם אֲמֵר בְּפִירֹשׁ הֲרִינִי נוֹיֵר יוֹם אֶחָד
לְהֶלֶךְ הוּא נוֹיֵר שְׁנִים: **הֲרִינִי** נוֹיֵר וְיּוֹם **א' ה'ב'א** הוּא דִּאֵין נִזְרֹת
הֲרִינִי נוֹיֵר יוֹם יוֹם אֶחָד וְאֵין מִזְרֹת לְיּוֹם¹⁸ אֵלֶכָךְ יוֹם לְכִי מִיִּי מִתְּחִיל
וְלִי אֲחֵר דְּמִי¹⁹ דְּדִי לֵנוּ מִאֲמוּתָה שְׁמִיל לְעוֹשׁ יוֹם וּמִאֲרִשְׁתִּין בְּדִדִּי לִי יוֹ
וְלִי אֲחֵר **ה'ג'א** שְׁעָה אַחַת מִשְׁמַע דֵּאֵל חֲבִירִי דְּרִוּקֵא. פ' דְּכִי²⁰ שְׁאִינוּ יֵדַע
אֲחַת וּמִתְחַבֵּת דְּנִחִית לְדוּקֵא שִׁיכּוֹל לִהְיוֹת נוֹיֵר אִימָתָה לֹא לִימֵי תִי
[יּוֹם] וְשְׁעָה אַחַת. וּמִעֲמַתָּה לֹא קִימָתָה בְּדוֹר דְּנוֹיֵר אֲשַׁעֵה וְהוּא מִנִּזְרֹת
הֲרִינִי נוֹיֵר שְׁלֹשִׁים אֲחֵרִי וְדוּאִי חִייל עֲלֵיהָ לִי יוֹם דְּיוֹם אֶחָד מִשְׁמַע
הֲרִינִי נוֹיֵר שְׁלֹשִׁים (יּוֹם) יוֹם אֶחָד דֵּלֵל הוּא נוֹיֵר אֵלֶכָךְ לִי יוֹם כִּיּוֹן מִשְׁמַע
הֲרִינִי דְקָמֶר לְעִיל הֲרִינִי נוֹיֵר וְשַׁעֵה אֲחַת וְהוּא דִּינִי שֵׁם חֲלֶקֶת אֲרִישִׁי
יּוֹם. פ' [אֵין] לֹא הוּא נוֹיֵר אֵלֶכָךְ לִי יוֹם אֲבָל אֲמֵר שְׁלֹשִׁים יוֹם יוֹם
לְהוֹ כְּרִישׁ וְקִי קְדָמְתִּינִין לֹא קִמְנִי הִיא לִישְׁנָה לִי יוֹם אֵלֶכָךְ לִי וְשַׁעֵה
וְהוּא דִּינִי דְכִרִישָׁא נִמִּי כִי אֲמֵר הֲרִינִי נוֹיֵר יוֹם אֶחָד דְּכִינִי נוֹיֵר
דֵּלֵל הוּא לִי אֵלֶכָךְ שְׁלֹשִׁים וְאֶחָד יוֹם וְהֵאֵךְ קָמֶר דְּכִינִי יוֹם²¹ שְׁאִינוּ יֵדַע
וּמוֹכֵר וְלִי לִיקָה לֹךְ לְבֹדֵר מִן הַלּוּקָה שִׁמְכֵר לִי בְּעִין יִפֵּה וְלֹא שִׁייר לִי
הַרְוִין מִבְּאִי וְכו'. שִׁימָת בְּלִשְׁמוֹ שְׁנֵלָא הִכִּי לֹא מִכֵּר אֶת הַבּוֹר אֶל
הָאֲר

ואי תנא שעה אחת. התם הוא נמי
למהוי שלשים יום ושעה אחת לפי שאין
דמחייב בשתי צנורות: אבל היכ
דנזירות נחת לדוקא אימא דלא לימני ת

שם בור דמות לא מכר את הבור ואת הדות אע"פ שכתב לו עומק
ורומח: וצריך. לו למכור ליקח לו דרך לילך לבור דמות שלו או יפחם
באור דברי ר' עקיבא דקסבר (ט) בעין יפה הוא מוכר ולא שייך דרך
לעלמו: ואומרים אומרים איך לירד ליקח לו דרך. דלמדינת כסס
ששיר את הבור את הדות לעלמו כך שיר לו דרך. **בנומ' שאמר** לו
מוכר בפירוש חוץ מאלו בור דמות כיון דלמל' לישנא יתירא דהא אפילו
לא אמר חוץ לא הו' מכורין להכי אמר חוץ לשיר לו את הדק:
מתני'
מר דכדתא ליה לעיל (דף ד:) אפי"ר ק' שנה ואפילו אלף שנה ומתמחה לא
תבשלוס להקל אלא מיר עולם נזיר^א ארוך עד יום מותו ווא"מ ב' כיוון
א"כ גם בזמנתינן יהיה מיר ארוך עד יום מותו כמו בזלף שנים וי"ל
אין קציל עליה אלא בזמנתינן אמר נכחו ועד סוף העולם דמשמע טפי
למה מללה אמר הריני נזיר עד סוף העולם ולא מייית מיר כדרייתא אלא
דלשמה עניני מיר [ש] לאמר כשער כעפר כחול מיר לעולם נזירות
חיינו נזיר^ב לעולם [הרי זה] מיר לעולם כבשלוס ולא לגלח לגמרי אלא
אז אלף שנה הרי זה נזירות ארוך עד יום מותו ואינו לא מגלח ולא מיקל
נזירות קציל עליה שאין אוונות מובדלות זו מזו ופרך גבי נזיר^ב יום
דמוצילים גם הם ואמשיי נזיר קאלמר יממא ויליני חד יומא פ"ה הרשב שמשע
ס' נוגעין ס' בזה: **הה"ל אה"ל** הריני נזיר אחת. דלמדינת אע"פ
אז מכלא ועד סוף העולם כיוון^א דלמר הריני נזיר ואחת^ב א' אריכא ליה
משמע להו דקא' מכלא ועד סוף העולם אחת: **הריני** נזיר ויום
נזיר ונזיר יום אחד או נזיר^ב שנה^א או נזיר מתחלה שלה היה יכול לפרש
משמע מיר עד מה מתחלה עד כן אמר נזיר אחת ומתחלה וחשוב כאלו פירש
לעולם שנה אחת או מיר שלשים יום שאין נזירות יום אחד וכל שנה לשעה
יום א'. פ' דחשביתן ליה כאלו אמר הריני נזיר ונזיר יום א' ואילו אמר
אז אמר הריני נזיר ושנה אחת כאלו אמר נזיר^ב שנה אחת למנין^א
יהיה לו יום א' קמ"ל כיון דש' להוסיף על דבורו נוסף נזירות שלם: א'
יהיה שאין נזרין שעות ויוני דש' להוסיף על דבורו נוסף נזירות שנה אכל
אלא מיה"ש היו קמ"ל דכחלוהו נזיר ששים: **הריני** נזיר שלשים
א' יום שאין הנזירות לשעות ומאותה שעה נעשה יום והיו כאלו אמר
ש שער בזה שלשים יום למיהו נזיר כל ל"א יום והוא דקין אז אמר
בזמנית' לו דלרישא קאי אלא דנקט אחר מן הדינין וממאי דסליק חילק
דמתימתינן דקאמרו הריני נזיר יום אחד: **ש' שנה** דאמר ר' ר' דר
נזיר ששים לפי שייתר בלשון ב' פעמים א' וכדמפרש ואזיל דקסבר
אחת וי"ל דבזמנתינן פירש לישנא דסליק היינו הריני נזיר [ושעה] אחת
ס' [אז אמר] הריני נזיר [ג'] ויום אחד דלמדינת בזמנית' שלשים ניתיים
להדיא ודיקא לה מדיקא: **ש' את הבור ב'** שאינו בכלל זמני דרך.
מו: **צריך צריך** לו דרך. דבעין שער מוכר ושיר לעלמו אע"פ
לשיר לעלמו דרך קמחיין: **א' הריני** נזיר כשער ראשי וכעפר
ס' יום. פירוש נזירות הדעה קצול עליו כעפר הארץ וכחול הים ומגלה
פירוש רבי סבירא ליה דנזירות מרובה^א קציל עליו עד יום מותו עד
האומר הרי עלי נזירות כשער ראשי וכעפר הארץ וכחול הים:
הריני

(א) ערפיין יט. ז"ב סד. קלח
(ב) [שייך לע"א], (ג) יעד
(ד) ז"ל כל, (ה) ז
עריחא, (ו) נ"א אבלי, (ז) [ע
שייך לע"א], (ח) שייך לע
ח.

א] נזרין: ב] מזירות
ג] מזירות ל': ד] כאלו קט
ה] מזירות: ו] ל' יו
ז] יום א' ושעה כו': ח] דהא
ט] שדה:

(ח) רש"י ד"ה קמ"ל וס
דהיבא לאמר: (צ) ד"
לרין וכו' דקסדר מוס
צעין יפה:

רנשבורג

[illegible][illegible][illegible]

(א) אולי צ"ל ושניהם לאו צידי שמים עשוין.

(א) לעיל ז, (ב) (ג"ו שס),
(ג) לעיל ז, (ד) [תוס' פ"ב]
לקמן לד. נדרים יט. ע"ש,
(ה) [לקמן יג,] (ו) ס"א לא,
(ז) [דף יט:] (ח) ז"ל לפניו,
(ט) ז"ל חד מזירות,

א] אומרים: ב] לל' יום:
 ג] לל' יום: ד] מזירות:
 ה] מזירות: ו] כווסך:
 ז] דלא: ח] מודאו: ט] לגלח:
 י] הוילי: יא] הוילי:
 יב] חרדל: יג] דמאן דממיר:
 יד] דחילל עליה במאי
 לסלקיה: טו] לסלקיה מנייה
 והבא אית לן למימר כו':
 טז] ומימי כרדן מתיי
 ליה מתקנת ליה קרבן והשאר
 ליחא: טז] דמזירות:

(א) רש"י ד"ה רבי חומר וכו' והאי דקאמר הריני נזיר כשער ראשי: (ב) ד"ה אלא וכו' דהואיל ואמר הרי עלי: (ג) ד"ה אמר חזקיה וכו' דסבירא ליה בותיך ומתניתין דלא תני הכי: (ד) ד"ה ר' יוחנן וכו' לבי משלים מזירות אבא הכא כ"ל והד"א:

[illegible]

1. ז"ל אס פחות. 2. ז"ל
3. ודפירש הש"ס. 4. ז"ל לא
5. יכול לגלח (וכן בס"י איתא
6. ז"ל שמה לא. 7. ז"ל
8. מספק אין. 9. ז"ל דאמר חד
10. ז"ל גזירות ארוך כו'. 11. ז"ל

להיהא דכרי.

הריני נזיר בשער ראשי וכו'.
הרי זה נזיר עולם ומגלח א'
לשלושים יום. כי קיבל עליו
נזירות כמנין שער ראשו
וכל ל' ול' הוי נזיר בפני
עצמו ומגלח בכל יום ל"א
ומביא קרבנותיו וכו' ביום

מחזות נזירות ואתר וזהו יאני טמטא למחש ליעולם אל בנינו עולם דעלני ונורם מדיקל בתני דווקא גלל
 סכססרס ופליגי לענין אם מגלה לשון או לא ימים אחר רעה ונין מגלה ונין מביא קרבן אל ניר עולם
 (בתרא) (דמכא) קרן לגלה ולחביא קרמחטת סליל. וזו סכספל אל יציה לעמוד בנינותי אל הכתר שיתול
 נורן גורו קרן אל עיבור הכתר אל תהנהו שטחתיים אם הרשוד בירי דניור הנזירות שטחתיים יני נזירות שיתול
 לתשטתו קרמחטת וככלי אל עיבור הכתר אל קרמחטת קרן עולם קבעל ויל נזירות כל ימי זכית ואל תלשתיני ונור
 ולתלחיל חלת הדעת נוסח קרן אל שני ואל מתיב בניור אלן אל לאחר תלשתיני כל מה שיכול. עולם יש קרן
 נזיר לעל אם אפר תניי נוסח קרן אלן שני ואל שני ואל נזיר לעל ונזיר אל שני כל ימי חיי ונזיר עולם
 אם אל טמטא כדנתי בבירתיי בנני אין זה ניר עולם אל ניר לעולם: ר אוסר אין זה מגלה אל לשלשם וזו דסבר ר
 דנזירי חלת מה כמנן שרש קרן עליו ויאמל תלסחפתיים אין זה ניר עולם קרמחטת אל ניר נזיר לעולם אין
 קרן ספק כני נזירי חלת כמנן שרש קרן עליו זה ניר עולם כמנן רן קרן נזיר: חאמוס קרן נזיר שטח
 דנזירותי חלת ספק כני נזירי חלת כמנן שרש קרן עליו זה ניר עולם כמנן רן קרן נזיר: חאמוס קרן נזיר שטח

ספק חמור מודא לא אמר אם לא היה בו ק' כר ה' והיה קרוב טומאה וכו' במתני' יכול לקבל שיהיה שם שיקבל עליו נזירות חדרול אנו יכול להביא ק' חמור ואינו נזיר כלל שכן חזק דעתו שאם לא היה לו חתה ליה נזירות שדמא לא היה בו ק' כור' נזירות לא נזירות או של קשואים או של חדרול במ' לא להיות באינו הוא מלאה קשואים ותהו ליה ק' עקבה נזירות של קשואים יכול לגלות דס' נזירות קשואים ואין עליה תאם אלא ספק חדרול ולא נזירות חדרול דספק נזירות להקל.

[illegible]